

หลัก Strict Compliance และ Independence

ในเรื่องเกี่ยวกับเครดิตที่มีเอกสารประกอบมีหลักเกณฑ์ถือว่าเป็นหลักกฎหมายที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. หลัก Strict Compliance
2. หลัก Independence

ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปโดยละเอียด ดังนี้

4.1 ลักษณะของหลัก Strict Compliance

โดยเหตุที่เลตเตอร์ออฟเครดิตประกอบด้วยคู่สัญญาหลายฝ่าย เช่น ผู้ซื้อหรือลูกค้าของธนาคาร (Buyer/Customer) ธนาคารผู้เปิดเครดิต (Issuing Bank) และผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ (Seller/Beneficiary) ฉะนั้น เมื่อผู้ซื้อยื่นคำขอเปิดเครดิตแก่ธนาคารผู้เปิดเครดิตและธนาคารตกลงเปิดเครดิตไปให้ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์แล้ว ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์จะดำเนินการจัดส่งสินค้าตามเครดิตและจัดเตรียมเอกสารตามที่เครดิตต้องการให้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตนั้นแล้ว ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบต่อธนาคารเพื่อขอขึ้นเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต ธนาคารผู้เปิดเครดิตหรือธนาคารตัวแทนจะทำการจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินต่อเมื่อเอกสารที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์นำมายื่นนั้นถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตอย่างเคร่งครัด มิฉะนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีสิทธิที่จะปฏิเสธการจ่ายเงินได้ หลักเกณฑ์นี้คือ หลัก Strict Compliance เหตุผลของหลักนี้ คือ ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีสิทธิที่จะหักบัญชีของผู้ซื้อสำหรับจำนวนเงินที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้จ่ายไป หากว่าธนาคารยึดมั่นตามคำสั่งในแบบฟอร์มคำขอเปิดเครดิตโดยเคร่งครัด แต่หากหนีไปจากคำสั่งดังกล่าวโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้ซื้อ ธนาคารก็ไม่มีสิทธิที่จะเรียกชดเชยจากผู้ซื้อ¹

¹ R.R. Pennington, Commercial Banking Law (Estover : Macdonold and Evans., 1978) p. 338.

ตามหลัก Strict Compliance ธนาคารมีหน้าที่เพียงตรวจสอบเอกสาร
 ควบความระมัดระวังเพื่อให้แน่ใจว่าเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตเท่านั้น¹
 ฉะนั้น บทบาทของธนาคารในธุรกิจการค้าที่ใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต คือ เป็นผู้จ่ายเงิน
 และเป็นคนกลางสำหรับการชำระเงิน แต่ธนาคารไม่ได้อยู่ในธุรกิจการค้านั้น ธนาคาร
 จึงไม่มีความรู้ความชำนาญในทางการค้าหรือในส่วนของสินค้า ธนาคารจำเป็นต้องอาศัย
 เอกสารเพื่อควาผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตหรือไม่
 ธนาคารจะจ่ายเงินหรือรับรองตั๋วแลกเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ ถ้าเอกสารถูกต้อง
 ตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ในทางตรงกันข้ามธนาคารจะระงับการจ่ายเงินตามตั๋วแลก
 เงินของผู้รับประโยชน์ ถ้าเอกสารไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต

หลัก Strict Compliance นี้ได้รวบรวมไว้ในมาตรา 7 ของ
 Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974
 revision) ดังต่อไปนี้ คือ

มาตรา 7 ธนาคารจะต้องตรวจสอบเอกสารทุกฉบับ โดยใช้ความระมัดระวัง
 ตามสมควร ให้เป็นที่แน่นอนว่า เอกสารเหล่านั้นตามที่ปรากฏเป็นไปตามข้อตกลงและ
 เงื่อนไขของเครดิต ให้ถือว่าเอกสารไม่เป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขของเครดิต

¹ Eberth, "Documentary Credit in Germany and England,"

ในเมื่อเอกสารเหล่านั้นปรากฏข้อความที่ขัดแย้งกัน ¹

---

¹ ทวีศักดิ์ วิศิษฎ์ภูษิตกุล, ผู้แปล อ่างจากชินทร์ พิทยาวิรัช 2525 : 262 .
แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

Article 7 Banks must examine all documents with reasonable care to ascertain that they appear on their face to be in accordance with the terms and conditions of the credit. Documents which appear on their face to be inconsistent with one another will be considered as not appearing on their face to be in accordance with the terms and conditions of the credit.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1983 revision) "บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันใน Article 15 ดังต่อไปนี้

Article 15 Banks must examine all documents with reasonable care to ascertain that they appear on their face to be in accordance with the terms and conditions of the credit. Documents which appear on their face to be inconsistent with one another will be considered as not appearing on their face to be in accordance with the terms and conditions of the credit.

นอกจากนี้ ในประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ได้ยอมรับหลัก Strict Compliance มานานแล้ว กล่าวคือ ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีคำพิพากษาคดีของศาลที่สนับสนุนหลัก Strict Compliance นี้ คือ คดี International Banking Corp. V. Irving National Bank (1922)¹ ซึ่งในคดีนี้ ศาลตัดสินว่าธนาคารซึ่งเปิดเครดิตเพื่อการขนส่งสินค้าซึ่งระบุไว้ว่า "to (the buyer's) design with stripes not more than 50 percent of width" มีสิทธิที่จะไม่ยอมรับเอกสารใด ๆ ที่มีได้พรรณนาไว้ในเอกสารด้วยถ้อยคำดังกล่าว

อนึ่ง ในประเทศอังกฤษก็ได้มีคำพิพากษาของศาลที่สนับสนุนหลัก Strict Compliance นี้เช่นเดียวกัน ซึ่งในที่นี้จะขอยกตัวอย่างรวม 2 คดี คือ

---

¹ (1922), 283 F. 103.

An American court held that :

A bank which had issued a credit to cover a shipment of cloth "to (the buyer's) design with stripes not more than 50 percent of width", was entitled to reject shipping documents which omitted this description.

คดีแรก คดี J.H. Rayner & Co. Ltd. V. Hambros Bank Ltd.

(1943) ¹ ในคดีนี้ จำเลยเปิดเครดิตเพื่อการขนส่งสินค้าที่ระบุว่า "1,400 tons Coromandel groundnuts" ธนาคารจำเลยปฏิเสธตั๋วแลกเงินที่ผู้รับประโยชน์นำมาขึ้นพร้อมกับใบตราส่งสินค้าที่ระบุว่า "1,400 tons of machine shelled groundnut kernels" พร้อมควยขอความที่ระบุในช่องว่างว่า "C.R.S." ซึ่งแสดงว่าบุคคลทั่วไปในธุรกิจการค้านั้นทราบวาทหมายถึง Coromandel groundnuts ในคดีนี้ศาลตัดสินว่า เอกสารใบตราส่งสินค้าไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น ธนาคารมีสิทธิที่จะปฏิเสธเอกสารดังกล่าว

คดีที่สอง คือ คดี Bank Malli Iran V. Barclays Bank D.C.O. Ltd.

(1951) ² ในคดีนี้ ธนาคารจำเลยเปิดเครดิตตามคำสั่งของโจทก์เพื่อสั่งซื้อสินค้า

¹ (1943), 1 K.B. 37.

The Court of Appeal held that :

The bill of lading did not literally correspond with the terms of the credit, and the bank was therefore entitled to reject it.

² (1951) 2 Lloyd's Rep. 367.

The court held that :

The defendant bank should have rejected the documents tendered by the beneficiary, because "as good as new" trucks were obviously not the same thing as new trucks.

" 100 new Chevrolet trucks" ปรากฏว่า ธนาคารจำเลยยอมรับเอกสาร ใบตราส่งสินค้า ที่ระบุว่า "100 new - good (i.e.as good as new) trucks" และจำเลยได้จ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้รับประโยชน์ไปเพื่อแลกเปลี่ยนกับเอกสาร การขนส่งสินค้าดังกล่าว โจทก์ฟ้องจำเลยกล่าวหาว่าจำเลยยอมรับเอกสารที่ไม่ถูกต้อง ตรงตามเงื่อนไขของเครดิตคิกนี้ ศาลตัดสินว่า ข้อความที่ระบุไว้ในใบตราส่งสินค้าว่า " as good as new" นั้นไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตที่ระบุว่า " new trucks" ฉะนั้น ธนาคารจำเลยจึงปฏิเสธเอกสารที่ไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของ เครดิตได้

ในเรื่องหลัก Strict Compliance นี้มีประเด็นที่น่าพิจารณา คือ เอกสารทั้งหมดจะต้องพรรณนาไว้ตรงกับที่พรรณนาในเครดิตหรือไม่

คำตอบในเรื่องนี้ ขอให้พิจารณาทบัญญัติตาม มาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ดังต่อไปนี้

มาตรา 32 (c) คำพรรณนาถึงสินค้าในบัญชีราคาสินค้าจะต้องตรงกับคำพรรณนา ในเครดิต ส่วนเอกสารอื่น ๆ นั้นจะพรรณนาถึงสินค้าอย่างกว้าง ๆ โดยไม่ขัดกับคำพรรณนา ในเครดิตก็ได้¹

¹ ทวีศักดิ์ วิศิษฎ์พิกุล, ผู้แปล อ้างจากชินนทร์ พิทยาวิวิธ 2525 : 296 - 297. แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

Article 32 (c) The description of the goods in the commercial invoice must correspond with the description in the credit. In all other documents the goods may be described in

---

general terms not inconsistent with the description of the goods in the credit.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1983 revision) ได้บัญญัติในทำนองเดียวกันใน Article 41 (c) ดังต่อไปนี้

Article 41 (c) The description of the goods in the commercial invoice must correspond with the description in the credit. In all other documents, the goods may be described in general terms not inconsistent with the description of the goods in the credit.

เมื่อพิจารณาตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit มาตรา 32 (c) ก็กล่าวข้างต้นนี้เห็นว่า เฉพาะแต่บัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้น ที่จะต้องถูกต้องตามเครดิต สาเหตุที่ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit กำหนดว่าบัญชีราคาสินค้า (Invoice) จะต้องถูกต้องตามเครดิตนั้น มีเหตุผล 2 ประการคือ

1. บัญชีราคาสินค้า (Invoice) ทำขึ้นโดยผู้ขาย กล่าวคือ เมื่อผู้ขายได้รับเลตเตอร์ออฟเครดิต ผู้ขายก็สามารถนำเอาเงินไขต่าง ๆ ในเครดิตฉบับนั้นไปใส่ไว้ในบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ได้โดยครบถ้วน

2. บัญชีราคาสินค้า (Invoice) จะแสดงให้เห็นปรากฏถึงชนิด ปริมาณ และราคาของสินค้าที่ถูกส่งลงเรือไปให้ผู้ซื้อ กล่าวคือ ในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบ การชำระเงินเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ผู้ซื้อต้องการที่จะวางใจในบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ว่าผู้ขายส่งมอบสินค้าตามคำสั่งและตามที่ได้พรรณนาไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต และในรายการสินค้า และราคาซึ่งผู้ขายทำขึ้นก่อนตกลงซื้อขาย (Proforma Invoice) ¹

---

¹ เครดิตที่มีเอกสารประกอบ (Documentary Credit) ไม่ต้องพรรณนาเกี่ยวกับสินค้าในตัวเอง แต่อาจอิงถึงรายการสินค้าและราคาซึ่งผู้ขายกระทำขึ้นก่อนตกลงซื้อขาย (Proforma Invoice) ซึ่งผู้ขายได้ส่งไปยังผู้ซื้อ เอกสารดังกล่าวมีคำเสนอที่จะขายและเงื่อนไขการชำระเงิน ถ้าผู้ซื้อพอใจในคำเสนอ ผู้ซื้อจะขอให้ธนาคารของตนเปิดเครดิต ซึ่งจะอ้างอิงถึงวันที่และหมายเลขของ Proforma Invoice ยกตัวอย่างเช่น อ้างถึง Proforma Invoice ในเรื่องพรรณนาลักษณะของสินค้า ภายใต้อีกคำว่า "indication according to proforma of (date) No . . ."

ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลที่ยอมรับหลักเกณฑ์ตาม มาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ที่ว่าเฉพาะบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้น ที่จะต้องถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ได้ปรากฏอยู่ในคำพิพากษาของศาลอเมริกัน คือ คดี Courtaulds North America, Inc. V. North Carolina National Bank (1975)¹ คดีนี้ เครดิตกำหนดให้ส่งตัวแลกเปลี่ยนพร้อมบัญชีราคาสินค้า (Invoice) จำนวน 3 ฉบับ ที่ระบุว่า "100 % Acrylic Yarn . . ." ปรากฏว่า ผู้ขายส่งตัวแลกเปลี่ยนแนมมาพร้อมกับบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ซึ่งระบุว่า "imported Acrylic yarn" ซึ่งตามธรรมเนียมทางอุตสาหกรรมก็หมายถึง 100 % Acrylic Yarn นั้นเอง ต่อมาเมื่อผู้ซอลมละลาย ธนาคารจำเลยได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามตัวแลกเปลี่ยนโดยอ้างว่า บัญชีราคาสินค้า (Invoice) ไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตโจทก์ (ผู้ขาย) จึงฟ้องธนาคารจำเลยเป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่าธนาคารจำเลยไม่มีหน้าที่ที่จะต้องจ่ายเงิน เพราะโจทก์เพิกเฉยที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขของเครดิต

สำหรับคำว่า "เอกสารอื่น" ตามมาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) นี้ได้แก่ ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) กรมธรรม์ประกันภัย (Insurance Policy) ใบรับรองจากแหล่งกำเนิด (Certificate of Origin) ใบรับรองการตรวจสอบรายการเกี่ยวกับน้ำหนักสินค้า ฯลฯ ซึ่งในจำพวกเอกสารเหล่านี้ ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) มีความสำคัญที่สุดเกี่ยวกับการฟ้องร้องคดีโดยอาศัยหลัก Strict Compliance

¹ 528 F. 2d. 802 (4 th Cir. 1975).

โดยเหตุที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางการพาณิชย์ระหว่างประเทศเป็นอันมาก และประเทศทั้งสองนี้ได้อาศัยเอกสารการขนส่งสินค้าประเภทต่าง ๆ ในการดำเนินธุรกิจการค้าระหว่างประเทศให้ลุล่วงไปอย่างไรก็ตาม แนวทางปฏิบัติดั้งเดิมที่ใช้กันอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ถือว่าใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่จำเป็นต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าตามที่เครดิตต้องการ ซึ่งตรงกันข้ามกับแนวทางปฏิบัติในประเทศอังกฤษ และในปัจจุบันนี้ มาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) โดยยอมรับแนวทางปฏิบัติของประเทศสหรัฐอเมริกาดังกล่าวแล้ว คือ ในเอกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) นั้นยอมให้พรรณาเกี่ยวกับสินค้าโดยใช้ถ้อยคำทั่ว ๆ ไปได้¹ แต่เฉพาะบัญชีราคาสินค้า (Invoice) จะต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงตามเครดิต²

สาเหตุที่ มาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ไม่ได้กำหนดว่าใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) จะต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าไว้ถูกต้องตรงตามเครดิตนั้น มีเหตุผล 2 ประการ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) จะออกโดยบริษัทผู้รับขนส่งสินค้า กล่าวคือ เมื่อขนส่งสินค้าลงเรือแล้ว กับตันเรือหรือนายเรือจะส่งมอบเอกสารการรับขน (Mate's Receipt) ให้แก่ผู้ขายเพื่อรับรองเป็นหลักฐานว่าได้ขนส่งสินค้าลงเรือ

¹ อย่างไรก็ตามการพรรณาเอกสารต่าง ๆ เหล่านี้ต้องไม่ถึงขนาดขัดแย้งซึ่งกันและกัน เพราะในกรณีดังกล่าว มาตรา 7 และมาตรา 32 (c) ถือว่าไม่เป็นไปตามเลขเตอร์ออฟเครดิต รายละเอียดโปรดดูเชิงอรรถ หน้า 127.

² Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in the Americas, p. 271.

เรียบร้อยแล้ว ดังนั้น ผู้ขายสามารถนำเอกสารดังกล่าวไปให้แก่วิษัทผู้รับขนส่งสินค้าและรับเอกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) มาได้ในทางปฏิบัติใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) จะต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าถูกต้องตรงกับเอกสารการรับขน

2. ตามนโยบายของบริษัทผู้รับขนจะไม่พรรณนาเกี่ยวกับรายละเอียดของสินค้าเพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิด¹

ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอเมริกันซึ่งเห็นพ้องต้องกันกับหลักเกณฑ์ตาม

มาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ที่ว่าเอกสารอื่น เช่น ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่จำเป็นต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงกับที่พรรณนาไว้ในเลขที่เครดิตหรือฟเครดิต คือ คดี *Laudisi V. American Exchange Bank* (1924)² คดีนี้ เครดิต

¹ Ibid.

² (1924), 239 N.Y. 234.

It was held that the documents tendered complied with the terms of the credit. The Court said :

We find nothing in the description of the documents which were to accompany the drafts when presented for paying which, in our judgement, places upon the bill of lading the requiring of so describing all the characteristics of the article shipped that it alone will show that such article is the one described in the letter of credit.

กำหนดเงื่อนไขว่า บัญชีราคาสินค้า (Invoice) และใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) จะต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าว่า "Alicant Bouchez Grapes" ปรากฏว่าในบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ได้พรรณนาเกี่ยวกับสินค้าไว้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเครดิต แต่ในใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) อ้างถึงสินค้าเพียงว่า "Grapes" และเมื่อผู้ขายยื่นตัวแลกเปลี่ยนพร้อมเอกสารประกอบเหล่านี้ ธนาคารจำเลยได้รับรองตัวแลกเปลี่ยน ดังนั้นโจทก์ (ผู้ซื้อ) จึงฟ้องธนาคารจำเลยประเด็นในคดีนี้ คือ ธนาคารจำเลยมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะจ่ายเงินตามตัวแลกเปลี่ยนของผู้ขายหรือไม่ เมื่อพิจารณาตามหลัก Strict Compliance แล้ว ศาลตัดสินว่าโดยคำและเงื่อนไขในเอกสารประกอบที่ผู้รับประโยชน์นำมายื่นถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตแล้ว ฉะนั้น ธนาคารจำเลยมีสิทธิจ่ายเงินตามตัวแลกเปลี่ยน

สำหรับประเทศอังกฤษ คำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวกับใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) นั้น มีความเห็นแตกต่างกันเป็น 2 ฝ่าย กล่าวคือ

ฝ่ายแรกเห็นว่า เอกสารการขนส่งสินค้าไม่ว่าจะเป็นบัญชีราคาสินค้า (Invoice) หรือเอกสารอื่น เช่น ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) จะต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงกับที่พรรณนาไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต มิฉะนั้น ถือว่าธนาคารมีสิทธิที่จะปฏิเสธเอกสารดังกล่าวได้ คำพิพากษาของศาลอังกฤษที่สนับสนุนความเห็นฝ่ายแรกนี้ คือ คำพิพากษาของศาลในคดี J.H. Rayner & Company V. Hambros Bank, Ltd. (1943)¹ คดีนี้เครดิตต้องการ เอกสารที่ระบุ

¹ (1943), 1 K.B. 37.

In the court of first instance Atkinson, J., gave Judgement for the plaintiffs, holding that the documents tendered,

---

including the bill of lading "covered in the customary way and in customary terms the goods mentioned in the letter of credit." On appeal, this decision was reversed.

Dealing with that part of Atkinson, J. 's, judgement in which he said that "a sale of Coromandel groundnuts is universally understood to be a sale of machine shelled groundnut kernels," Mackinnon, L.J., Said :

I think that a perfectly impossible suggestion . . . It is quite impossible to suggest that a banker is to be affected with knowledge of the customers and customary terms of every one of the thousand of trades for whose dealings he may issue letters of credit.

Judgement was consequently given for the defendants.

สินค้าเป็น "Coromandel groundnuts" ปรากฏว่า เอกสารอื่น ๆ ทั้งหมดพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารไว้ถูกต้องตรงกับเครดิต ยกเว้นใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ซึ่งพรรณนาว่าสินค้าเป็น "machine shelled groundnut kernels" ธนาคารจำเลยอ้างว่าขอความในใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่ถูกต้องตรงตามเครดิต จึงปฏิเสธที่จะจ่ายเงิน ดังนั้น โจทก์ (ผู้ขาย) ฟ้องธนาคารจำเลยกล่าวหาว่า จำเลยผิดสัญญาที่ได้รับรองไว้ในเครดิต คดีนี้ศาลชั้นต้นตัดสินให้โจทก์ชนะคดี โดยเหตุผลว่า การซื้อขาย Coromandel groundnuts เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าหมายถึง การซื้อขาย machine - shelled groundnut kernels นั้นเอง อย่างไรก็ตาม เมื่อคดีถึงศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ได้พิพากษากลับ ให้จำเลยเป็นฝ่ายชนะคดี โดยเหตุผลว่า ย่อมเป็นไปได้ สำหรับธนาคารที่จะทราบถึงประเพณีและถ้อยคำสำนวนทางการค้าของพ่อค้าผู้เกี่ยวของในการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ ตัดสินว่า ธนาคารจำเลยมีสิทธิที่จะปฏิเสธการรับรองตัวแลกเงิน เพราะเอกสารที่โจทก์นำมายื่นแก่จำเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) นั้นไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต

ฝ่ายที่ 2 เห็นว่า เฉพาะบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้นที่จะต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงกับเครดิต ส่วนเอกสารอื่น ๆ เช่น ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่จำเป็นต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงกับเครดิตซึ่งคำพิพากษาของศาลอังกฤษที่สนับสนุนความเห็นของฝ่ายหลังนี้ คือ คำพิพากษาของศาลในคดี Midland Bank Ltd. v. Seymour (1955)¹ คดีนี้

¹ (1955), 2 Lloyd's Rep. 147.

Devlin, J., held that :

It was sufficient if the set of documents contained all the particulars called for in the letter of request which this set did. Hence the defendant was liable to reimburse the bank.

เงื่อนไขในเครดิตระบุว่า สินค้าเป็น Hong Kong duck feather - 85 percent, clean, 12 bales each weighing about 190 lbs., 5 S. per lb." แต่ในเอกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ระบุว่าสินค้าเป็น "12 bales ; Hong Kong duck feathers" ซึ่งต่างจากเงื่อนไขในเครดิตดังกล่าว ดังนั้น จำเลย (ผู้ซื้อ) อ้างว่า ธนาคารโจทก์ไม่มีสิทธิที่จะหักเงินค่าซื้อสินค้าจากบัญชีของจำเลย เพราะเอกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่ได้พรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าไว้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขในเครดิต อย่างไรก็ตาม คดีศาลฎีกาของจำเลย (ผู้ซื้อ) โดยเหตุผลว่า กรณีไม่จำเป็นต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าทั้งหมดไว้ในใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) เพราะสามารถทราบรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้านั้นจากเอกสารอื่น ๆ ได้อยู่แล้ว ฉะนั้น จำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้เงินคืนแก่ธนาคาร

เมื่อพิจารณาคำพิพากษาของศาลอังกฤษในคดี Rayner และคดี Midland แล้วจะเห็นว่า คำพิพากษาของศาลในคดี Midland มีเหตุผลดีกว่าในคดี Rayner เพราะคดี Midland นี้ ศาลได้วินิจฉัยคดีโดยสอดคล้องต่อกันกับหลักเกณฑ์ตามมาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ทั้งยังสอดคล้องกับคำพิพากษาของศาลอเมริกันในคดี Laudisi อีกด้วย จึงเห็นว่า คำพิพากษาของศาลในคดี Rayner นี้ได้ถูกปลงโดยคำพิพากษาของศาลในคดี Midland แล้ว

กล่าวโดยสรุป เฉพาะในบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้นที่จะต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตโดยเคร่งครัดและจะไม่มีกรณีผ่อนคลายเป็นหลัก Strict Compliance ในบัญชีราคาสินค้าอย่างเด็ดขาด ฉะนั้น บัญชีราคาสินค้า (Invoice) จึงเป็นหลักฐานการขนส่งสินค้า แต่เพียงอย่างเดียวที่คู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกับเครดิตเชื่อถือไว้วางใจที่สุด ดังนั้น หากปรากฏว่า บัญชีราคาสินค้า (Invoice)

ฉบับใดขัดแย้งหรือไม่ถูกต้องตรงกับเงื่อนไขในเครดิตแล้ว ธนาคารก็มีสิทธิที่จะปฏิเสธการจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินหรือคำขอให้จ่ายเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ใดทันที โดยไม่ต้องคำนึงถึงเหตุผลอันแท้จริงที่เป็นสาเหตุให้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินอย่างไรก็ตาม ธนาคารอาจจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์เพื่อแลกเปลี่ยนบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวแล้ว ก็เป็นเรื่องที่ธนาคารจะต้องเสี่ยงภัยรับผิดชอบกับผู้ซื้อตามลำพัง

สำหรับเอกสารอื่น ๆ นอกจากบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เช่น ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) กรมธรรม์ประกันภัย ใบรับรองจากแหล่งกำเนิด ใบรับรองการตรวจสอบ ใบรับรองคุณภาพสินค้า รายการเกี่ยวกับน้ำหนักสินค้า ฯลฯ นั้น ไม่จำเป็นต้องพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าให้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต แต่จะต้องพรรณาดังสินค้าอย่างกว้าง ๆ โดยไม่ขัดกับคำพรรณานี้ในเครดิต และต้องไม่ขัดซึ่งกันและกันตาม มาตรา 7

อย่างไรก็ตาม มีบางพฤติการณ์ที่คำพรรณารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าในเอกสารอื่น ๆ เบี่ยงเบนไปจากเงื่อนไขของเครดิต ในกรณีนี้ธนาคารจะยอมรับเอกสารนั้น ๆ ตามที่ยื่นมา ซึ่งใน Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 33 ดังต่อไปนี้

มาตรา 33 เมื่อเครดิตกำหนดให้ยื่นเอกสารอื่น ๆ ด้วย เช่น ใบรับคลังสินค้า ใบส่งปล่อยสินค้า บัญชีราคาสินค้าที่กงสุลออกให้ ใบรับรองแหล่งกำเนิด ใบรับรองน้ำหนัก ใบรับรองคุณภาพ หรือการวิเคราะห์ เป็นต้น โดยไม่กำหนดถึงรายละเอียด ธนาคารจะรับเอกสารนั้น ๆ ตามที่ยื่นมา ¹

¹ ทวีศักดิ์ วิศิษฎ์ภูษิต, ผู้แปล อ้างจากชินนทร์ พิทยาวิวิช 2525 : 297
แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

Article 33 When other documents are required, such as Warehouse Receipts, Delivery Orders, Consular Invoices, Certificates of Origin, of Weight, of Quality or of Analysis etc. and when no further definition is given, banks will accept such documents as tendered.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1983 revision) ได้บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันใน Article 42 ดังต่อไปนี้

Article 42 If a credit calls for an attestation or certification of weight in the case of transport other than by sea, banks will accept a weight stamp or declaration of weight which appears to have been superimposed on the transport document by the carrier or his agent unless the credit specifically stipulates that the attestation or certification of weight must be by means of a separate document.

นอกจากนี้ ศาลทั้งในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ก็ยอมรับว่า คำพรรณนาในเอกสารที่เบี่ยงเบนไปจากความคิดดังกล่าวนั้นใช้ได้ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างดังต่อไปนี้ คือ

ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอังกฤษในคดี Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partner Ltd, (1927)¹ คดีนี้ จำเลย (ผู้ซื้อ) ขอให้ธนาคารโจทก์เปิดเช็คเตอร์ออฟเครดิตเพื่อประโยชน์แก่ผู้ขายในกรุงปัตตาเวีย (ปัจจุบัน คือ กรุงจาร์กาตา ประเทศอินโดนีเซีย) เครดิตของการเอกสารซึ่งรวมถึงใบรับรองที่ลงนามโดยสภาหอการค้าของปัตตาเวียด้วย ปรากฏว่าผู้ขายยื่นเอกสารซึ่งประกอบด้วยใบรับรองที่ลงนามโดย The Commercial Association of Batavia แต่ธนาคารโจทก์ก็ยังขอยอมรับเอกสารนั้นไว้ และมาเรียกคืนจากจำเลย (ผู้ซื้อ) จำเลยได้ปฏิเสธที่จะชดใช้เงินคืนแก่โจทก์ โดยอ้างว่าธนาคารโจทก์ยอมรับเอกสารที่ไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต โจทก์จึงฟ้อง เป็นคดีนี้ ขอให้จริงฟังได้ว่า ไม่มีสภาหอการค้าปัตตาเวีย มีแต่ The Commercial Association of Batavia ที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ แทน ฉะนั้น ประเด็นที่จะพิจารณาในคดีนี้ คือ ใบรับรองที่ลงนามโดย The Commercial Association of Batavia ดังกล่าวถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตหรือไม่ ศาลตัดสินว่า The Commercial Association of Batavia มีฐานะเท่ากับเป็นสภาหอการค้าปัตตาเวีย เพราะฉะนั้น จึงถือว่าใบรับรองที่ลงนามโดย The Commercial Association of Batavia ดังกล่าวถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตแล้ว

¹ (1927), 27 II. L Rep. 49.

The Court held that :

The Commercial Association of Batavia could be regarded as equivalent to the Chamber of Commerce and the credit was complied with on this part, although the tender of documents as a whole was bad on the ground that the certificate of quality was executed by a single expert.

ในทำนองเดียวกันได้มีคำพิพากษาของศาลอเมริกัน ที่วินิจฉัยเกี่ยวกับการพรรณนารายละเอียดในเอกสารอื่น ๆ ซึ่ง เบี่ยงเบนไปจากเงื่อนไขของเครดิต คือ คดี Dixon, Iramos & Cia, Ltd, v. Chase National Bank, (1944) ¹ คดีนี้ โจทก์เป็นผู้ส่งออกในซานเปาโล ประเทศบราซิล โจทก์ทำสัญญาขายผ้าให้แก่ผู้ซื้อในเบลเยียม ธนาคารเบลเยียม ขอให้ธนาคารจำเลยรับรองเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ ที่ออกเพื่อประโยชน์แก่โจทก์ รวม 2 ฉบับ ธนาคารจำเลยได้ทำการรับรองและส่งเครดิตไปให้แก่โจทก์ที่ซานเปาโล เครดิตดังกล่าวผูกพันธนาคารจำเลยที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินภายในกำหนดเวลา 90 วัน เมื่อมีการยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบซึ่งรวมถึงใบตราส่งสินค้า ทั้งสำรับที่เป็นหลักฐานในการส่งสินค้าด้วยตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ได้ส่งสินค้าไปให้ผู้ซื้อตามกำหนดรวม 2 คราว และตัวแทนของโจทก์ได้ส่งตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบทั้งหมดไปให้แก่ธนาคารจำเลย แต่ปรากฏว่าธนาคารจำเลยได้รับใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) เพียงฉบับเดียว อีกฉบับหนึ่งสูญหายไป ตัวแทนของโจทก์ขอออกหนังสือคำประกันแทนใบตราส่งสินค้าที่สูญหายไปนั้น แต่ธนาคารจำเลยไม่ยอมรับหนังสือคำประกันดังกล่าวและได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามตั๋วโดยอ้างเหตุผลว่า ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ไม่ครบทั้งสำรับเป็นการไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขของเครดิตคดีนี้ ศาลชั้นต้นตัดสินให้ธนาคารจำเลยชนะคดี แต่ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาลับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและให้ธนาคารจำเลยจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงิน

กล่าวโดยสรุป ทั้งคดี Equitable Trust และคดี Dixon แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันนี้ ศาลในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ยึดถือหลัก Strict Compliance โดยเคร่งครัดเฉพาะในกรณีที่เอกสารเป็นบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้น แต่ถ้าเป็นเอกสารอื่น ๆ แม้จะพรรณนาไว้ไม่ถูกต้องตรงกับเงื่อนไขของเครดิตหรือมีพฤติการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอัน เบี่ยงเบนไปจากเงื่อนไขของเครดิตก็ตาม ศาลก็ยังยอมรับว่าเอกสารอื่น ๆ นั้นใช้ได้ การวินิจฉัยของศาลดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของธนาคารและเพื่อให้ธุรกิจการค้าที่ใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตดำเนินต่อไปโดยรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ มิฉะนั้นจะต้องมีปัญหาเกิดขึ้นเนื่อง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับเอกสารอื่น ๆ ว่าถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตหรือไม่

¹ F. 2d, 759 (2 nd, Cir 1944).

4.2 การใช้หลัก Strict Compliance ในศาลไทย

ตามหลัก Strict Compliance ในมาตรา 7 ประกอบกับมาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ธนาคารมีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารทุกฉบับโดยใช้ความระมัดระวังตามสมควร ให้เป็นที่แน่นอนว่าเอกสารเหล่านั้นตามที่ปรากฏเป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขของเครดิต ให้ถือว่าเอกสารไม่เป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขของเครดิต เมื่อเอกสารเหล่านั้นปรากฏข้อความที่ขัดแย้งกัน อย่างไรก็ตาม หลัก Strict Compliance นี้ถือเคร่งครัดเฉพาะ แก่บัญชีราคาสินค้า (Invoice) ซึ่งจะต้องพรรณนาเกี่ยวกับสินค้าให้ตรงกับคำพรรณนา ในเครดิต ส่วนเอกสารอื่น ๆ นั้นจะพรรณนาถึงสินค้าอย่างกว้าง ๆ โดยไม่ขัดกับคำพรรณนา ในเครดิตก็ได้ อนึ่ง ปรากฏว่า ศาลฎีกาของไทยได้ยอมรับหลัก Strict Compliance อันเป็นแนวทางปฏิบัติของธนาคารดังกล่าวโดยชัดแจ้ง ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกา 2 เรื่อง คือ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 846/2518 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1770/2499 ซึ่งจะยกกล่าวโดยละเอียด ดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 846/2518 (ระหว่างนายเขียวจง แซ่เต๋ โจทก์ ธนาคารมิทซูบิ จำกัด จำกัด) โจทก์เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตให้ธนาคารจำเลยชำระ ราคาสินค้าที่โจทก์สั่งซื้อจากผู้ยื่น ผู้ขายส่งสินค้ามาขายรายการไป คือ เก้าอี้ทำพนัก 16 ชุด โจทก์ปฏิเสธไม่รับสินค้า แต่ธนาคารทางผู้ยื่นจ่ายเงินแก่ผู้ขายไปแล้ว จำเลยหักเงินของ โจทก์ไว้ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยใช้เงินพร้อมดอกเบี้ย ศาลอุทธรณ์พิพากษาลบให้ ยกฟ้องโดยเห็นว่า จำเลยมิได้มีสัญญาเป็นเรื่องระหว่างโจทก์กับผู้ขายที่ส่งสินค้ามาไม่ถูก โจทก์

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฎีกาว่า จำเลยทำผิดสัญญาที่โจทก์จำเลยตกลงเปิด เลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อให้จำเลยชำระราคาสินค้าแทนโจทก์นั้น มีหลักฐานปรากฏใน คำขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตของโจทก์ที่ยื่นต่อจำเลย ระบุสินค้าที่โจทก์ขอไว้ชัดเจน สินค้าที่โจทก์ซื้อ คือ ตามแบบรายการสินค้าและราคา (โปรฟอร์มมาอินวอยซ์) ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2513 ซึ่งจำเลยก็รับรู้แล้วว่ามิอะไรบางอย่าง ดังที่จำเลยได้มี หนังสือแจ้งไปยังธนาคารแห่งประเทศไทย แผนกควบคุมเงินตราโดยระบุสินค้าที่โจทก์ ขอว่าอยู่ด้านหลังของหนังสือที่แจ้งให้ธนาคารทราบ นาย ที โยชิมิติ ผู้จัดการธนาคาร จำเลยสาขาราชวงศ์ พยานจำเลยเบิกความว่า ธนาคารจำเลยมีหน้าที่รับผิดชอบการเปิด เลตเตอร์ออฟเครดิตเฉพาะด้านเอกสารอย่างเดียวไม่เกี่ยวกับสินค้าที่สั่งซื้อ เมื่อจำเลยมี หน้าที่เกี่ยวกับเอกสารเช่นนี้ จำเลยย่อมต้องรู้ว่า เอกสารตามที่เลตเตอร์ออฟเครดิตอ้างถึง นั้นเป็นเรื่องอะไร มีรายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารนั้นอย่างไร กล่าวตรง ๆ ว่า จำเลย ต้องรู้อย่างละเอียดเกี่ยวกับใบรายการสินค้าและราคา (โปรฟอร์มมาอินวอยซ์) ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2513 ด้วย นาย ที โยชิมิติ เบิกความว่า ธนาคารในประเทศญี่ปุ่น เมื่อได้รับเอกสารจากผู้ขายสินค้าก่อนธนาคารในประเทศญี่ปุ่นจ่ายเงินให้ผู้ขายจะต้อง ตรวจสอบข้อความในเอกสารต่าง ๆ ให้ถูกต้องกับเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ส่งไปโดยธนาคาร จำเลยให้ถูกต้องก่อน ถ้าตรวจแล้วไม่ถูกต้องกับเลตเตอร์ออฟเครดิต ธนาคารจะไม่จ่าย เงินให้ ดังนั้น เมื่อธนาคารจำเลยส่งเลตเตอร์ออฟเครดิตซึ่ง ระบุสินค้าที่โจทก์ซื้อว่ามีอะไร บางอย่าง โดยอ้างถึงสินค้านั้นว่ามีอยู่ในใบรายการสินค้าและราคา (โปรฟอร์มมาอินวอยซ์) ไปด้วย เพราะเป็นเอกสารที่อ้างถึงกันอยู่ หากจำเลยไม่ได้ส่งไปจริงก็เป็นหน้าที่ของธนาคาร ในประเทศญี่ปุ่นตัวแทนจำเลยจะต้องสอบถามมายังจำเลยก่อนที่จะจ่ายเงินให้ผู้ขายสินค้าไป เมื่อตรวจดูใบกำกับสินค้า (อินวอยซ์) ที่ผู้ขายสินค้าส่งสินค้าลงเรือและนำไปเรียกเก็บเงิน ธนาคารในประเทศญี่ปุ่นแล้ว จะเห็นได้โดยชัดเจนว่า สินค้าที่ผู้ขายส่งไปให้โจทก์นั้นขาด เก้าอี้ห้าพันไป 16 ชุด ผิดจากที่ระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตและใบรายการสินค้าและราคา (โปรฟอร์มมาอินวอยซ์) ในเบื้องต้น ธนาคารผู้ประประเทศญี่ปุ่นที่ผู้ขายไปรับเงินจะต้องไม่จ่าย เงินโดยเหตุผลที่ว่าใบกำกับสินค้า (อินวอยซ์) ไม่ตรงกับใบรายการสินค้าและราคาตาม

ที่เลตเตอร์ออฟเครดิตอ้างถึง แม้ธนาคารผู้จะจ่ายเงินให้ผู้ขายสินค้า คือ บริษัทโตเกียว
 เทรคดิ่งไปแล้ว เมื่อธนาคารจำเลยได้รับเอกสารที่ธนาคารผู้ซื้อประเทศญี่ปุ่น ผู้จ่ายเงิน
 ไกลส่งมาให้ผู้ซื้อที่จำเลยจะโต้แย้งคัดค้านกับธนาคารผู้จ่ายเงินที่จ่ายเงินไปโดยไม่ถูกต้อง
 กับเอกสาร จำเลยยังหาวิธีที่จะหักเงินในบัญชีของโจทก์ไม่ เพราะเหตุว่าข้อความใน
 เอกสารดังกล่าวยังไม่ถูกต้อง โจทก์ไม่อาจจะรับสินค้าผ่านธนาคารออกมาได้เพราะ
 ไม่ตรงกับใบรายการสินค้าและราคาที่ได้รับเข้ามา และไม่ตรงกับเอกสารที่ได้แจ้งให้
 ธนาคารแห่งประเทศไทยทราบไว้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่จำเลย
 ออกใหม่ข้อความเกี่ยวกับ เอกสารที่ต้องยื่นเพื่อขอรับเงินตรงตามคำขอของโจทก์ ส่วนสินค้า
 จำนวนเงินและผู้ขายยอมเปลี่ยนแปลงไปตามวาระนั้น เห็นว่าจะนำมาใช้แก่กรณีโดยเฉพาะเช่น
 คดีนี้ไม่ได้ เมื่อจำเลยผู้จ่ายเงินไม่ตรวจข้อความในเอกสารให้ถูกต้องครบถ้วนก่อนจ่ายเงิน
 จะอ้างแต่เพียงว่า มีเอกสารถูกต้องครบถ้วนตามที่โจทก์ต้องการยอมไม่ได้ ศาลฎีกาพิพากษา
 แก้ไขบังคับตามศาลชั้นต้น

ตามคำพิพากษามีคำที่ 846/2518 ฉบับนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ศาลฎีกาวินิจฉัยคดี
 ตามหลัก Strict Compliance ในมาตรา 32 (c) ของ Uniform Customs
 and Practice for Documentary Credit (1974 revision) โดยถูกต้องตรงตาม
 แนวปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์โดยทั่วไปแล้ว ทั้งผลของคำวินิจฉัยตามคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้
 ยังสอดคล้องตรงกับผลของคำพิพากษาของศาลอเมริกัน ในคดี Courtaulds Northe
 America, Inc. V. Northe Carolina National Bank (1975) ซึ่งวินิจฉัยว่า
 เฉพาะบัญชีราคาสินค้า (Invoice) เท่านั้น ที่จะต้องพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับ
 สินค้า ให้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ฉะนั้น คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้จึงแสดงให้เห็น
 เห็นว่า ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคดีโดยยอมรับเอาธรรมเนียมปฏิบัติของธนาคารที่แพร่
 หลายโดยทั่วไปแล้ว

¹ 528 F. 2d. 802 (4 th Cir. 1975).

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1770/2499 (ระหว่าง บริษัทอินโคอิสเทินเทรดดิ้ง จำกัด โดยนายลักษณะมีนิวาส จุนจุนวัลลา ผู้รับมอบอำนาจ โจทก์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด โดยหลวงรอบรูกิจ กรรมการผู้จัดการที่ 1 บริษัทไซมิสอเมริกัน เทรดดิ้ง จำกัด โดยหลวงรอบรูกิจ ที่ 2, พลเรือตรี ถ. ชำรงนาวาสวัสดิ์ ที่ 3 จำเลย)

คดีนี้เดิมโจทก์ฟ้อง เรียกว่าเสียหายจากจำเลยทั้งสาม แต่ต่อมาได้ถอนฟ้องคดีสำหรับตัวจำเลยที่ 3 คงฟ้องแต่จำเลยที่ 1 และ จำเลยที่ 2 ฟ้องของโจทก์มีใจความว่า เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2495 จำเลยที่ 2 ได้ทำสัญญากับบริษัท เฟรนช์ คอมเมอเชียล จำกัด แห่งสิงคโปร์ ซื้อกระสอบป่าน 2,000 มัด ๆ ละ 400 ไร่ โดยราคา ซี. ไอ. เอฟ กรุงเทพฯ 188 เหรียญสิงคโปร์ ต่อกระสอบ 100 ไร่ รวมทั้งสิ้นเมื่อหักค่าธรรมเนียม นายหน้าออกแล้วเป็นเงิน 1,492,000 เหรียญสิงคโปร์ โดยสัญญาว่า จะเปิดเครดิตตั้งเงินจ่ายสำหรับใช้ราคาสินค้าที่ส่งมาเป็นงวด ๆ ภายหลังการเซ็นสัญญาดังกล่าว จำเลยที่ 1 เป็นผู้เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อใช้ราคากระสอบป่านตามสัญญา โดยเครดิตเลขที่ 95/603 และโดยคำสั่งของจำเลยที่ 1 ธนาคารโอเวอร์ซีส์ยูเนียน แห่งสิงคโปร์ได้แจ้งการเปิดเครดิตที่วัน ไปยังบริษัทเฟรนช์คอมเมอเชียล จำกัด เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2495 อันปรากฏว่า เป็นเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ และชนิดที่โอนกันได้สำหรับใช้ราคาสินค้าเป็นงวด ๆ ต่อมา บริษัทเฟรนช์คอมเมอเชียล จำกัด ได้ขอให้โจทก์เป็นผู้ส่งกระสอบป่าน และโอนเครดิตทั้งหมดให้แก่โจทก์ ๆ จึงตกลงส่งกระสอบป่านตามปริมาณและคุณภาพที่ระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตมาขาย และได้ส่งกระสอบป่านจำนวน 1,000 มัด ราคา 746,000 เหรียญสิงคโปร์ ลงเรือจากเมืองกัลกัตตา มากรุงเทพฯ

เมื่อได้ส่งกระสอบป่านงวดแรกลงเรือแล้ว โจทก์ได้นำคำสั่งจ่ายเงินจากจำเลยที่ 2 มีเอกสารการส่งของลงเรือประกอบครบถ้วนตามข้อความในเลตเตอร์ออฟเครดิตไปยื่นต่อธนาคารกองทัพนานาชาติแห่งเมืองกัลกัตตา เพื่อส่งมาเบิกเงินจากจำเลยที่ 1 ธนาคารที่วันได้สลักหลังคำสั่งจ่ายเงินนั้นมายังธนาคารอินโคอิสเทินเทรดดิ้งที่กรุงเทพฯ

เพื่อเรียกเก็บ ระหว่างนี้ปรากฏว่า กระจกอบานไคลงราคา จำเลยที่ 2 จึงหาทางเบี่ยง
 บายความรับผิดชอบสัญญา และเมื่อธนาคารอินโดจีนได้ส่งตัวส่งจ่ายเงินพร้อมด้วยเอกสาร
 ถูกต้องครบถ้วนตามเลขที่เช็คขอเบิกเงินจากจำเลยที่ 1 ในเดือนพฤษภาคม
 2495 จำเลยที่ 1 จึงไม่ยอมจ่ายเงิน และโดยที่บริษัทจำเลยที่ 1 บอกปิดไม่ยอมจ่าย
 เงินดังกล่าว บริษัทเฟรนช์คอมเมอเชียล จำกัด จึงได้โอนสิทธิตามสัญญาซื้อขาย ลงวันที่
 12 มีนาคม 2495 ให้แก่โจทก์ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ว่า นอกจากสิทธิที่โจทก์จะใช้ต่อ
 จำเลยที่ 1 ตามเลขที่เช็คขอเบิกเงิน โจทก์จะได้ใช้สิทธิเรียกร้องต่อจำเลยที่ 2
 ตามสัญญาซื้อขายอีกด้วย การโอนสิทธิที่วานี้ได้มีการบอกกล่าวให้จำเลยทราบแล้วเป็น
 หนังสือโจทก์ได้ให้หมายขอรับชำระราคากระสอบปานงวคแรก 1,000 มัด ที่ได้ส่งมา
 ถึงกรุงเทพฯแล้ว เป็นเงิน 746,000 เหรียญสิงคโปร์จากจำเลย ส่วนกระสอบปาน
 งวคที่ 2 อีก 1,000 มัด ราคาเท่ากัน ซึ่งยังรอลงเรืออยู่ที่เมืองกัลกัตตานั้น ก็ได้บอก
 กล่าวไปว่า โจทก์เตรียมพร้อมที่จะส่งมอบ ขอให้จำเลยแสดงความจำนงตอบมาพอให้
 ทันเวลาที่โจทก์จะได้จัดการส่งมอบตามสัญญา และเลขที่เช็คขอเบิกเงิน แต่จำเลยก็ยัง
 ตอบปฏิเสธมาอีก โจทก์จึงใช้สิทธิขายทอดตลาดกระสอบปานทั้งสองงวค ๆ แรก 1,000
 มัด ขายทอดตลาดที่กรุงเทพฯ ได้เงินสด 2,226,709 บาท หักกับราคา ซี.ไอ.เอฟ
 746,000 เหรียญสิงคโปร์ คิดเป็นเงินไทยในอัตราแลกเปลี่ยน 5.33 บาท ต่อ 1 เหรียญ
 สิงคโปร์ เป็นเงิน 3,976,170 บาท ขาดเงิน 1,749,471 บาท เป็นค่าเสียหายที่
 โจทก์ได้รับ กระสอบงวคที่ 2 ราคา ซี. ไอ. เอฟ. ตามสัญญา 746,000 เหรียญสิงคโปร์
 คิดหักค่าภาษี ค่าขนส่ง และค่าประกันภัยให้ เพราะยังไม่ได้นำส่งมากรุงเทพฯ แล้วเป็น
 เงินไทยโดยอัตราร้อยต้น 3,551,470 บาท กระสอบปานงวคที่ 2 ขายทอดตลาดที่เมือง
 กัลกัตตาได้เงินสด 517,155 รูปี คิดเป็นเงินไทย 1,766,084 บาท เมื่อหักกับราคา
 3,551,470 บาทแล้ว ยังขาดเงิน 1,785,386 บาท เป็นค่าเสียหายที่โจทก์ได้รับ
 เนื่องจากการที่จำเลยผิดสัญญา ทั้งสองยอดเป็นเงิน 3,534,857 บาท โจทก์จึงขอให้
 บังคับจำเลยที่ 1 ใช้จ่ายค่าเสียหายดังกล่าวแก่โจทก์กับดอกเบี้ยร้อยละ 7 ครั้งต่อปี นับแต่

วันฟ้องจนกว่าจะใช้เงินเสร็จ ซึ่งศาลเห็นว่าจำเลยที่ 1 ไม่มีความรับผิดชอบขอให้พิพากษาให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายกับดอกเบี้ยดังกล่าวแก่โจทก์

จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธความรับผิด

ศาลแพ่งพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าเสียหายเป็นเงินสามล้านห้าแสนสามหมื่นสี่พันแปดร้อยห้าสิบบาท แก่โจทก์กับดอกเบี้ยร้อยละ 7 ครั้งต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะใช้เงินเสร็จ สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์ขอให้ศาลพิพากษาให้รับผิดชอบเห็นว่า จำเลยที่ 1 ไม่มีความรับผิด จึงไม่จำต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 เสียค่าฤชาธรรมเนียมและค่านายเจ็ดหมื่นบาทแทนโจทก์ ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับไปทั้งสองฝ่าย

ธนาคารกรุงเทพ ฯ จำกัด จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษาลับคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ในข้อที่พิพากษาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับธนาคารกรุงเทพ ฯ จำกัด จำเลยที่ 1 ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ และค่านายความอีกสามหมื่นห้าพันบาท แก่จำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมเฉพาะระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ชั้นศาลชั้นต้นให้เป็นพับกันไป ส่วนที่เกี่ยวกับความรับผิดของจำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยจึงไม่มีประเด็นที่ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยในชั้นนี้ ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาไต่ตรวจสำนวน พึงคำแถลงการณ์ควยวาจา และประชุมปรึกษาคดีแล้ว ในชั้นนี้มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยคดีเฉพาะตัวจำเลยที่ 1 เท่านั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เป็นบริษัท จำกัด จดทะเบียนที่เมืองกัลกัตตา ประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2495 จำเลยที่ 2 ได้ทำสัญญากับบริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล จำกัด

แห่งสิงคโปร์ ซึ่งกระสอบป่าน 2,000 มัด ๆ ละ 400 ใบ โดยราคา ซี. ไอ. เอฟ กรุงเทพฯ เมื่อหักค่าธรรมเนียมหน้าออกแล้ว เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 1,492,000 เหรียญสิงคโปร์ โดยสัญญาว่าจะเปิดเครดิตตั้งจ่ายเงินที่ยืนยัน เพิกถอนไม่ได้ และชนิดโอนกันได้ สำหรับใช้ราคากระสอบป่านที่ส่งมาจากอินเดียหรือภาคีสถาน ภายหลังจากได้เซ็นสัญญาดังกล่าว จำนวนที่ 1 เป็นผู้เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตเพื่อใช้ราคากระสอบป่าน โดยเครดิตเลขที่ 95/603 และโดยคำสั่งของจำนวนที่ 1 ธนาคารโอเวอร์ซีส์ยูเนียนแห่งสิงคโปร์ ใ้แจ้งการเปิดเครดิตดังกล่าวไปยังบริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล จำกัด ต่อมาบริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล จำกัด ได้ติดต่อให้โจทก์เป็นผู้ส่งกระสอบป่าน และธนาคารโอเวอร์ซีส์ยูเนียนแห่งสิงคโปร์ ผู้บอกกล่าวการเปิดเครดิตได้มีหนังสือลงวันที่ 3 เมษายน 2495 แจ้งการโอนเครดิตแก่โจทก์ตามคำสั่งของบริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล จำกัด โจทก์ได้ส่งกระสอบป่านจำนวน 1,000 มัด ราคา 746,000 เหรียญสิงคโปร์ ลงเรือจากเมืองกัลกัตตา ในเดือนเมษายน 2495 เมื่อได้ส่งกระสอบป่านลงเรือดังกล่าวแล้ว โจทก์ก็ได้นำตัวจ่ายเงินจากจำนวนที่ 2 พร้อมทั้งเอกสารการส่งของลงเรือ ไปยื่นต่อธนาคารกงตัวแนซีโอนาลเดกองเคอปารี แห่งเมืองกัลกัตตา เพื่อส่งมาเบิกเงินจากจำนวนที่ 1 ธนาคารดังกล่าวได้สลักหลังตัวส่งจ่ายเงินนั้นมายังธนาคารอินโดจีน ที่กรุงเทพฯ เพื่อเรียกเก็บ ธนาคารอินโดจีนยื่นตัวส่งจ่ายเงินและเอกสารอื่นรวมทั้งใบรับรองการตรวจสอบแก่จำนวนที่ 1 จำนวนที่ 1 ไม่ยอมจ่ายเงินและได้ตอบไปมีใจความว่าจำนวนที่ 2 ได้สั่งให้หยุดการจ่ายเงิน เพราะบริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล ผู้ส่งของตามเครดิตได้ผิดสัญญา โจทก์จึงฟ้องคดี

ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำนวนที่ 1 ออกเลตเตอร์ออฟเครดิตในเรื่องนี้ ความจริงเท่ากับเป็นการทำคำเสนอไปยังผู้รับประโยชน์ คือ บริษัทเฟรนช์คอมเมอร์เชียล จำกัด แห่งสิงคโปร์หรือผู้รับโอนให้ส่งกระสอบป่านมาขาย ดังที่ระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต เมื่อได้มีการส่งกระสอบป่านมาแล้ว ก็ย่อมถือเป็นคำสนองอันก่อให้เกิดสัญญาขึ้น ซึ่งจำนวนที่ 1

ยอมผูกพันในอันจะทองจ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเครดิตนั้น และโดยที่เลขเตอร์ออฟเครดิตในคดีนี้เป็นเลขเตอร์ออฟเครดิตที่โอนกันได้ โจทก์ซึ่งเป็นผู้ส่งกระสอบและเป็นผู้รับโอน โดยถูกทอง ก็ยอมเข้าเป็นคู่สัญญาด้วยจำเลยที่ 1 สำหรับปัญหาที่ว่า โจทก์ได้ปฏิบัติตามเลขเตอร์ออฟเครดิตหรือไม่หนึ่งตามสัญญาถูกทองหรือไม่ ฝ่ายจำเลยที่ 1 คอผู้คัดค้านเป็นประเด็นที่ศาลฎีกาจะทองวินิจฉัย คือ จำเลยที่ 1 คอผู้ว่า เอกสารที่ยื่นเพื่อเก็บเงินนั้นไม่ถูกต้องครบถ้วนตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเลขเตอร์ออฟเครดิต โดยเหตุ 2 ประการ ประการที่ 1 ใบตรวจรับรองคุณภาพและปริมาณกระสอบปานที่ส่งมานั้น ในเลขเตอร์ออฟเครดิตระบุว่าทองออกโดยบริษัทฟาร์อิสซูเปอร์อินเทนเคนซ์ จำกัด แต่ตามใบตรวจสอบที่นำมายื่นปรากฏว่า บริษัทเยเนอราลซูเปอร์อินเทนเคนซ์ (อินเดียน) จำกัด เป็นผู้ตรวจสอบแทนบริษัทฟาร์อิสซูเปอร์อินเทนเคนซ์ จำกัด โดยมีบริษัทฮาคคาสเซิลวอก จำกัด เป็นผู้ทำแทนอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งข้อนี้ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ไม่ถูกต้องครบถ้วนตามเงื่อนไขในเลขเตอร์ออฟเครดิต จึงได้ตัดสินให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 1 เสีย ส่วนเหตุ ประการที่ 2 ที่จำเลยที่ 1 ยกขึ้นอ้างนั้น คือ ในใบตรวจรับรองที่นำมายื่นข้อความบอกนำหน้ากระสอบใช้ว่า "โดยถั่วเนลีย์" หาใช่ "แต่ละกระสอบ" ดังที่ระบุไว้ในเลขเตอร์ออฟเครดิตไม่

ศาลนี้เห็นว่า ข้อเถียงของจำเลยเป็นปัญหาการตีความการแสดงเจตนาของคู่สัญญาว่า มีความมุ่งหมายอย่างไรในเรื่องนี้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 132 บัญญัติว่า "ในการตีความแสดงเจตนาอัน ท่านให้เพ่งเล็งถึงเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าถ้อยคำส่วนวนตามตัวอักษร" สำหรับการตรวจสอบออกใบรับรองนั้น จริงอยู่ในเลขเตอร์ออฟเครดิตได้ระบุชื่อบริษัทฟาร์อิสซูเปอร์อินเทนเคนซ์ เป็นผู้ทำการแต่ตามทางพิจารณาเป็นอันรับกันว่า บริษัทฟาร์อิสซูเปอร์อินเทนเคนซ์ ไม่มีที่กัลกัตตา คงมีแต่ที่กรุงเทพฯ ที่กัลกัตตา มีแต่บริษัทเยเนอราลซูเปอร์อินเทนเคนซ์ (อินเดียน) และทั้งสองบริษัทก็ร้างแล้ว ต่างก็รวมอยู่ในเครือเดียวกัน คือ ในบริษัทเยเนอราลซูเปอร์อินเทนเคนซ์

ที่เมืองยี่นัว ด้วยกันใจทักอ้างว่า การตรวจสอบออกใบรับรองย่อมกระทำก่อนที่จะ
 ส่งกระสอบลงเรือ ฉะนั้น เจตนาอันแท้จริงในเรื่องนี้คือการให้บริษัทเยเนอราล
 ชูเปอร์รินเทนเคนซ์ (อินเดียน) ที่อยู่ในกัลกัตตา นั้นเองเป็นผู้ตรวจสอบ และใน
 ใบตรวจรับรองนั้นเอง บริษัทเยเนอราลชูเปอร์รินเทนเคนซ์ (อินเดียน) ก็ใ้คงว่า
 เป็นผู้ตรวจสอบแทนบริษัทฟาร์อีสชูเปอร์รินเท. เคนซ์ โดยบริษัทฮาคคาสเซสวอด เป็น
 ผู้ทำการแทน และทั้งบริษัทฟาร์อีสชูเปอร์รินเทนเคนซ์ ก็ใ้มีหนังสือรับรองการกระทำ
 ของบริษัทเยเนอราลชูเปอร์รินเทนเคนซ์ (อินเดียน) ด้วยแล้ว ศาลฎีกาเห็นว่า ข้ออ้าง
 ของฝ่ายโจทก์มีน้ำหนักน้อยกว่าฝ่ายจำเลย เพราะในเลขเตอร้ออฟเครดิทไม่มีข้อความที่
 แสดงว่า การตรวจสอบจะต้องกระทำโดยบริษัทที่ระบุชื่อไว้เท่านั้น และจะใ้ผู้อื่นทำการ
 แทนไม่ได้ และในคดีนี้โจทก์นำสืบได้ว่า หากจะใ้บริษัทฟาร์อีสชูเปอร์รินเทนเคนซ์ ใน
 กรุงเทพฯ เป็นผู้ไปตรวจสอบ บริษัทนั้นก็ใ้ไม่รับกระทำกรใ้ เพราะกัลกัตตาอยู่นอก
 อาณาเขตทำการและที่กัลกัตตามีบริษัทเยเนอราลชูเปอร์รินเทนเคนซ์ ซึ่งอยู่ในเครือเดียวกัน
 อยู่แล้ว และทั้งจำเลยก็มีใ้แสดงว่า การตรวจสอบและออกใบรับรองของบริษัท
 เยเนอราลชูเปอร์รินเทนเคนซ์ (อินเดียน) ไม่ถูกต้องหรือใ้ไม่ควรเชื่อถือ แต่อย่างไร
 จึงต้องวินิจฉัยว่า การที่บริษัทเยเนอราลชูเปอร์รินเทนเคนซ์ (อินเดียน) เป็นผู้ตรวจสอบ
 และออกใบรับรองนั้น เป็นไปตามเจตนาอันแท้จริงของคู่สัญญาในเรื่องนี้แล้ว ส่วนในเรื่อง
 น้ำหนักกระสอบก็เช่นเดียวกัน การที่เลขเตอร้ออฟเครดิทมีข้อความว่า กระสอบแต่ละใบ
 หนัก $2\frac{1}{2}$ ปอนด์ แต่ผู้ตรวจสอบใ้ช้อยู่คำว่า 2.5 ปอนด์ โดยตัวเจดีย์นั้น ก็หาเป็น
 เหตุที่จำเลยที่ 1 จะอ้างว่าเป็นการฉ้อโกงใจของเลขเตอร้ออฟเครดิทได้ไม่ เพราะ
 โจทก์นำสืบถึงประเพณีการค้ากระสอบใ้ความชัดว่า ไม่มีใครส่งกระสอบเป็นอย่างอื่น
 นอกจากตามน้ำหนักตัวเจดีย์ เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ศาลนี้เชื่อว่าการที่จำเลยที่ 1
 ไม่ยอมจ่ายเงินตามเลขเตอร้ออฟเครดิทนี้มีมูลเหตุมาจากราคากระสอบปานในกรุงเทพฯ
 ลดลงใ้มามากมายทางหาก หาใ้เพราะโจทก์ส่งกระสอบฉ้อโกงใจแห่งเลขเตอร้ออฟเครดิทไม่

และเมื่อมีการปฏิเสธไม่ยอมรับกระสอบที่ส่งมาจำเลยที่ 1 ก็ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหาย
 ต่อโจทก์ แต่จำเลยที่ 1 จะรับผิดชอบเพียงไรนั้น โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบ
 สำหรับกระสอบทั้ง 2,000 มัด ที่จำเลยที่ 2 ทำสัญญาไว้ ศาลฎีกาเห็นว่า เลคเตอร์
 ออฟเครดิทที่จำเลยที่ 1 ออกไปในเรื่องนี้ สำหรับกระสอบ 1,000 มัด ราคา
 746,000 เหรียญ สิงคโปร์เท่านั้น ฉะนั้นค่าเสียหายที่จำเลยที่ 1 จะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์
 ในคดีนี้เฉพาะที่เกี่ยวกับกระสอบ 1,000 มัดตามเลคเตอร์ออฟเครดิท หรืออีกนัยหนึ่ง
 สำหรับกระสอบที่โจทก์เอาออกขายทอดตลาดที่กรุงเทพฯ เท่านั้น ค่าเสียหายที่จำ
 คำนวณตามที่โจทก์ฟ้องและนำสืบเป็นจำนวน 1,749,471 บาท จำเลยไม่สามารถนำสืบ
 หักล้างได้ จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ให้จำเลยที่ 1 ใช้จ่ายค่าเสียหาย
 1,749,471 บาท แก่โจทก์กับดอกเบี้ยร้อยละ 7 ครั้งต่อปี จนกว่าจะชำระเงินเสร็จ
 และให้จำเลยที่ 1 เสียค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ค่าขึ้นศาลให้คิดเพียงเท่าที่โจทก์
 ชนะคดี กับค่าทนายทั้ง 3 ศาลเป็นเงิน 100,000 บาท ส่วนที่ศาลอุทธรณ์พิพากษา
 เกี่ยวกับความรับผิดของจำเลยที่ 2 ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดต่อไปนั้นไม่มีประเด็นขึ้นมา
 ศาลฎีกาจึงไม่วินิจฉัย

ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1770/2499 ฉบับนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ศาลฎีกาวินิจฉัย
 คดีตามหลัก Strict Compliance ในมาตรา 33 ของ Uniform
 Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision)
 โดยถูกต้องตามแนวปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์โดยทั่วไปแล้ว ทั้งผลของคำวินิจฉัยตาม
 คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ยังสอดคล้องต้องกันกับผลของคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ ในคดี
 Equitable Trust Company of New York V. Dawson Partners Ltd. (1927)¹

¹ รายละเอียดโปรดดูที่หน้า 140 - 141.

และคดี Dixon, Iramaos & Cia, Ltd. V. Chase National Bank. (1944)¹
ซึ่งในที่นี้จะขอพิจารณาเปรียบเทียบกันดังต่อไปนี้ คือ

ในส่วนที่เกี่ยวกับชื่อของผู้ตรวจสอบสินค้า ศาลอังกฤษในคดี Equitable Trust คัดลึนว่า เมื่อไม่มีสภาหอการค้าปัตตาเวีย มีแต่ The Commercial Association of Batavia ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติหน้าที่ทั่ว ๆ ไป ฉะนั้น ศาลยอมรับว่า The Commercial Association of Batavia มีฐานะเท่ากับ เป็นสภาหอการค้าปัตตาเวียและเอกสารที่ตกลงนามรับรอง ไปก็ถือว่าถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตแล้ว ซึ่งในทำนองเดียวกัน ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1770/2499 ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า การที่บริษัทเยเนอราลชูเปอรินเทนเทนซ์ (อินเดียน) เป็นผู้ตรวจสอบและออกใบรับรองนั้นเป็นไปตามเจตนาอันแท้จริงของคู่สัญญาในเรื่องนี้แล้ว

อนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีทางการค้าสหรัฐอเมริกา ในคดี Dixon คัดลึนว่า ตามเลตเตอร์ออฟเครดิต โจทก์ (ผู้ขาย) ต้องยื่นเอกสารประกอบซึ่งรวมทั้งใบตราส่งสินค้าทั้งสำรับ แกฆนาการจำเลย แต่ปรากฏว่า ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ฉบับหนึ่งขาดหายไป ตัวแทนของโจทก์ยื่นหนังสือค้ำประกันแทนใบตราส่งที่ขาดหายไปนั้น ซึ่งตามขนบธรรมเนียมประเพณีทางการค้าในขณะนั้นยอมให้ผู้ขายยื่นหนังสือค้ำประกันแทนใบตราส่งสินค้าได้ ฉะนั้น คดีนี้ ศาลให้ธนาคารยอมรับหนังสือค้ำประกันดังกล่าวและจ่ายเงินตามเครดิตซึ่งในทำนองเดียวกัน ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1770/2499 ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า การที่เลตเตอร์ออฟเครดิตมีข้อความว่า ครอบคลุมแต่ละใบหนัก $2\frac{1}{2}$ ปอนด์ แต่ผู้ตรวจสอบไรตอยะคำว่า 2.5 ปอนด์ โดยตัวเจดีย์นั้น ก็ให้เป็นเหตุที่จำเลยที่ 1 จะอ้างว่าเป็นการผิดเงื่อนไขแห่งเลตเตอร์ออฟเครดิตไม่ เพราะโจทก์นำสืบถึงประเพณีการค้าครอบคลุมได้ความชัดว่า ไม่มีใครส่งครอบคลุมเป็นอย่างอื่น นอกจากตามน้ำหนักตัวเจดีย์ ฉะนั้นอาจกล่าวโดยสรุปว่าศาลฎีกายอมรับหลักเกณฑ์ตามมาตรา

33 ของ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit

¹ รายละเอียดไปรษณีย์ที่หน้า 141 - 142.

ที่ว่า แม้การพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าในเอกสารอื่น ๆ นอกจากบัญชีราคาสินค้า (Invoice) จะเบี่ยงเบนไปจากที่พรรณนาไว้ในเลขที่ออพเพรคิต ก็ยังถือว่าเอกสารอื่น ๆ นั้นใช้ได้ ซึ่งเท่ากับเป็นคำวินิจฉัยคดีตามแนวปฏิบัติของธนาคารอันเป็นที่ยอมรับกันโดยแพร่หลายแล้ว

4.3 ลักษณะของหลัก Independence

หลักมูลฐานในเรื่องเลขที่ออพเพรคิต คือ หลัก Independence ที่ว่า เลขที่ออพเพรคิตสมบูรณ์ในตัวเองและแยกต่างหากจากมูลหนี้ตามสัญญาเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ซึ่งก่อให้เกิดผลคือ ธนาคารผู้ผูกพันที่จะชำระเงินแก่ผู้รับประโยชน์เมื่อผู้รับประโยชน์ปฏิบัติตามเงื่อนไขของเครดิต โดยไม่คำนึงถึงข้อโต้แย้งระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ตามมูลหนี้เดิม

ศาลในประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้ยอมรับหลัก Independence ดังกล่าวมานานแล้ว ซึ่งในที่นี้จะขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอเมริกันที่สนับสนุนหลัก Independence นี้รวม 2 คดี คือ

คดีแรก คือ คดี Maurice O'Meara Co. V. The National Park Bank of New York (1925) ¹ คดีนี้ ศาลตัดสินว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้แก่โจทก์ ซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ตามเครดิต เมื่อโจทก์ยื่นเอกสาร

¹ 239 N.Y. 386 (1925).

Court held that :

The bank issued to plaintiff's assignor an irrevocable letter of credit, a contract solely between the bank and plaintiff's

---

assignor, in and by which the bank agreed to pay sight drafts to a certain amount on presentation to it of the documents specified in the letter of credit. This contract was in no way involved in or connected with, other than by the presentation of the documents, the contract for the purchase and sale of the paper mentioned. That was a contract between buyer and seller, which in no way concerned the bank.

ถูกต้องครบถ้วน ธนาคารจำเลยจึงไม่มีสิทธิปฏิเสธการจ่ายเงินโดยอ้างว่าสินค้าชำรุดบกพร่องหรือไม่ถูกต้อง อนึ่ง ศาลไต่ถามว่าสัญญาระหว่างโจทก์ (ผู้รับประโยชน์) กับธนาคารจำเลย คือ ธนาคารจำเลยตกลงที่จะจ่ายเงินตามจำนวนที่แน่นอนตามตั๋วแลกเงินในทันทีที่โจทก์ยื่นเอกสารตามที่ระบุไว้ในเลขที่ออพเพคริตแก่ธนาคาร และสัญญานี้ไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาซื้อขายเดิม

คดีที่สอง คือ คดี Szejn V. J. Henry Schroder Banking Corp (1941)¹ คดีนี้ ศาลตัดสินว่า เลขที่ออพเพคริตแยกต่างหากจากสัญญาซื้อขายเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย ธนาคารผู้เปิดเครดิตตกลงที่จะจ่ายเงินเมื่อยื่นเอกสารไม่ใช้สินค้าหลัก Independence นี้เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการรักษาวินัยซึ่งประโยชน์ของเลขที่ออพเพคริตในฐานะเป็นเครื่องมือชำระเงินในทางการค้า อนึ่ง วัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของเลขที่ออพเพคริต คือ เพื่อให้ผู้ขายได้รับชำระเงินค่าสินค้าในทันที ดังนั้น ถ้าธนาคารมีหน้าที่จ่ายเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับเอกสารตามเครดิตแล้ว ก็ย่อมไม่สมควรที่จะเข้าไปแทรกแซงในข้อโต้เถียงระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้า

¹ 31 N.Y. Supp. 2d 631 (1941).

As Shientag J. Said :

It is well established that a letter of credit is independent of the primary contract of sale between the buyer and the seller. The issuing bank agrees to pay upon presentation of documents, not goods. This rule is necessary to preserve the efficiency of the letter of credit as an instrument for the financing of trade. One of the chief purposes of the letter

---

of credit is to furnish the seller with a ready means of obtaining prompt payment for his merchandise. It would be a most unfortunate interference with business transactions if a bank before honoring drafts drawn upon it was obliged or even allowed to go behind the documents, at the request of the buyer and enter into controversies between the buyer and the seller regarding the quality of the merchandise shipped.

ในทำนองเดียวกัน ศาลอังกฤษยอมรับว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตเป็นสัญญาที่
สมบูรณ์ในตัวเองและแยกต่างหากจากมูลหนี้ตามสัญญาเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย¹
ซึ่งในทันทีจะขอยกตัวอย่าง 2 คดี คือ

คดีแรก คือ คดี Discount Records V. Barclays Bank (1975)²
คดีนี้ ศาลไต่สวนถึงคดี Szejn และกล่าวว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตแยกต่างหากจาก
สัญญาซื้อขายเดิมระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย ดังนั้น เว้นแต่เลตเตอร์ออฟเครดิตจะกำหนดไว้
เป็นอย่างอื่น ธนาคารไม่มีหน้าที่หรือไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในข้อโต้แย้งระหว่างผู้ซื้อ
และผู้ขายในเรื่องที่เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าที่ขนส่ง

คดีที่สอง คือ คดี United City Merchants (Investments) Ltd. and
Other V. Royal Bank of Canada and Other (1982)³ คดีนี้ ศาลกล่าวว่า

---

¹ Eberth, "Documentary Credits in Germany and England,"
p. 33.

² (1975) 1 Lloyd's Rep. 444, 446 - 447.

³ (1982) 2 All E.R. 723.

As Lord Diplock J. said :

The whole commercial purpose for which the system of
confirmed irrevocable documentary credit has been developed in
international trade is to give to the seller an assured right
to be paid before he parts with control of the goods and that
does not permit of any dispute with the buyer as to the performance
of the contract of sale being used as a ground for non - payment
or reduction or deferment of payment.

วัตถุประสงค์ทางการค้าของเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ซึ่งรับรองแล้ว คือ เพื่อให้
 ผู้ขายแน่ใจว่าเขาจะได้รับชำระค่าสินค้าและไม่ยอมให้ธนาคารยกเอาข้อโต้แย้งใด ๆ
 ในระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายตามสัญญาซื้อขายขึ้นอ้าง เพื่อปฏิเสธการจ่ายเงินหรือหน่วงเหนี่ยว
 การจ่ายเงิน

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary
 Credit (1974 revision) ได้บัญญัติเกี่ยวกับหลัก Independence ดังกล่าว
 ไว้ในข้อกำหนดทั่วไปและคำจำกัดความ (c) และมาตรา 8 (a) ดังต่อไปนี้

ข้อกำหนดทั่วไปและคำจำกัดความ (c) โดยสภาพเครดิตยอมแยกเด็ดขาด
 จากสัญญาซื้อขายหรือสัญญาอื่นใด ซึ่งเป็นมูลฐานแห่งเครดิตนั้น ธนาคารยอมไม่มีส่วนเกี่ยว
 ของ หรือผูกพันในสัญญานั้น ๆ ทุกกรณี ¹

มาตรา 8 (a) ในกระบวนการปฏิบัติเกี่ยวกับเครดิตที่มีเอกสารประกอบ
 ทุกกรณีทุกฝ่ายปฏิบัติงานเกี่ยวกับเอกสารเท่านั้น ไม่ใช่เกี่ยวกับตัวสินค้า ²

---

¹ ทวีศักดิ์ วิเศษภูษิตกุล, ผู้แปล อ้างจากชินนทร์ พิทยาวิรัช 2525 : 276.
 แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

General provisions and definition (c)

Credits, by their nature, are separate transactions
 from the sales or other contracts on which they may be based and
 banks are in no way concerned with or bound by such contracts.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary
Credit (1983 revision) ใ้บัญญัติในทำนองเดียวกัน ใน Article 3
ดังต่อไปนี้

Article 3 Credits, by their nature, are separate transactions from the sales or other contract (s) on which they may be based and banks are in no way concerned with or bound by such contract (s), even if any reference whatsoever to such contract (s) is included in the credit.

2 เรื่องเดียวกัน, หน้า 282. แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

Article 8 (a) In documentary credit operations all parties concerned deal in documents and not in goods.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary
Credit (1983 revision) ใ้บัญญัติในทำนองเดียวกัน ใน Article 4
ดังต่อไปนี้

Article 4 In credit operations all parties concerned deal in documents, and not in goods, services and/or other performances to which the documents may relate.

นอกจากนี้ ตาม Uniform Commercial Code (1972 version) ของสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติเกี่ยวกับหลัก Independence นี้ไว้ในมาตรา 5 - 114 (1) ความว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินหรือคำขอให้จ่ายเงินซึ่งถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต โดยไม่คำนึงว่า สินค้าจะถูกส่งตรงตามมูลหนี้ในสัญญาซื้อขายเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์หรือไม่¹

อย่างไรก็ตาม หลัก Independence นี้มีข้อยกเว้นกรณีที่มีการฉ้อฉลเกิดขึ้นในธุรกิจการค้าที่ไฮเลตเตอร์ออฟเครดิต ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปโดยละเอียดในบทที่ 5

4.4 การใช้หลัก Independence ในศาลไทย

โดยเหตุที่ศาลฎีกาของไทยยอมรับ Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ในฐานะที่เป็นแนวปฏิบัติทางการค้าของธนาคารมานานแล้ว ศาลฎีกาจึงยอมรับหลัก Independence ที่ว่าไฮเลตเตอร์ออฟเครดิตสมบูรณ์ในตัวเองและแยกต่างหากจากมูลหนี้ตามสัญญาเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์ซึ่งในขั้น ขอยกตัวอย่าง คือ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 775/2525 (ระหว่างธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด ฯ โจทก์ นายชูยศ อวกุล กับพวก จำเลย)

¹ Uniform Commercial Code (1972 version).

Section 5 - 114 (1) An issuer must honor a draft or demand for payment which complies with the terms of the relevant credit regardless of whether the goods or documents conform to the underlying contract for sale or other contract between the customer and the beneficiary.

คดีนี้ ข้อเท็จจริง เป็นอันยุติรับฟังได้ว่า จำเลยได้ทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี จากธนาคารโจทก์ ซึ่งเงินจำนวนนี้ธนาคารโจทก์รับว่า จำเลยเบิกเงินเกินบัญชีไปเพื่อชำระหนี้ภาษีอากรตามเลขเตอร์ออฟเครดิต เกี่ยวกับคดีนี้ และรับฟังต่อไปได้อีกว่า ก่อนที่ธนาคารโจทก์จะจ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเครดิตให้ไปนั้น จำเลยได้แจ้งให้ธนาคารโจทก์ระงับการจ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเครดิตเพราะ สินค้าที่บริษัทเยนเนอราล อินดัสเทรียลมีลล์ จำกัด ส่งมาให้นั้นไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขและใช้ไม่ได้ แต่ธนาคารโจทก์ก็ยังคงจ่ายไปแล้วมาฟ้อง เรียกเงินคืนจากจำเลย

ที่จำเลยฎีกาขึ้นมาสารสำคัญว่า บริษัทเยนเนอราลอินดัสเทรียลมีลล์ จำกัด ปฏิบัติผิดเงื่อนไขในเลขเตอร์ออฟเครดิต โดยส่งสินค้ามาให้ไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไข และขอตกลงในสัญญา ทั้งจำเลยได้สั่งให้ธนาคารโจทก์ซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยระงับการจ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเครดิตที่รีบไปแล้ว จำเลยจึงไม่ใช่เป็นฝ่ายผิดสัญญานั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่พิจารณาแล้วเห็นว่า ในการ เปิดเลขเตอร์ออฟเครดิตของจำเลยกับธนาคารโจทก์นั้น มีข้อตกลงว่าธนาคารโจทก์จะไม่ต้องรับผิดชอบในกรณีที่สินค้าที่ส่งมาเสียหายหรือขาดจำนวนหรือบกพร่องหรือในกรณีที่เอกสารต่าง ๆ ถูกต้องแล้ว ซึ่งคดีนี้ปรากฏว่า เอกสารต่าง ๆ ที่ส่งมา คือรายการสินค้าที่ระบุในใบตราส่ง (Bill of Lading) และบัญชีราคาสินค้า (Invoices) ทุกรายการถูกต้องตรงกันกับรายการสินค้าในใบเสนอ (offer) ซึ่งแนบท้ายเลขเตอร์ออฟเครดิตและบริษัทเยนเนอราล อินดัสเทรียล มีลล์ จำกัด ได้เสนอเอกสารต่าง ๆ ถูกต้อง ตรงตามเงื่อนไขที่ระบุในเลขเตอร์ออฟเครดิตแล้ว แม้สินค้าที่บริษัทเยนเนอราลอินดัสเทรียล มีลล์ จำกัด ส่งมาให้แก่จำเลยจะปรากฏว่าไม่ตรงตามรายการที่ระบุในใบตราส่ง บัญชีราคาสินค้าและใบเสนอแนบท้ายเลขเตอร์ออฟเครดิตดังกล่าวก็ตาม จำเลยก็ต้องรับผิดชอบตามข้อตกลงที่ได้ทำกันไว้ ทั้งระเบียบประเพณีและพิธีปฏิบัติเกี่ยวกับ เครดิตที่มี เอกสารประกอบ (แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ. 1962) ของสภาหอการค้านานาชาติ ซึ่งคู่สัญญาให้ถือเป็น

ส่วนหนึ่งของสัญญาที่ไต่ทักันไว้ ก็ระบุไว้ว่าให้ถือเอาความถูกต้องของเอกสารเป็นหลัก เมื่อเป็นเช่นนั้นจำเลยจึงต้องรับผิดตามข้อสัญญาที่ไต่ทักันไว้ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น ศาลฎีกาพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสอง

ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 775/2525 นี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ศาลฎีกาคัดสินตามหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้า (bank deal in documents, not in good) เพราะฉะนั้น ธนาคารจึงไม่ผูกพันที่จะระงับการจ่ายเงินตามคำสั่งของจำเลย เพราะมีข้อตกลงในเลขที่เช็คหรือฟัครีดิตและใน Uniform Customs and Practice for Documentary Credit สันนิษฐานไว้ก่อนว่าธนาคารไม่มีความรับผิดชอบในความเสียหายและขอบกพรองของสินค้า อนึ่งข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกานี้ไม่ใช่เรื่องการฉ้อฉลในเลขที่เช็คหรือฟัครีดิต เพราะตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยในคดีนี้ตั้งใจเปิดเช็คให้ผู้ชายโกง โดยส่งเศษเหล็กมาแทนที่เครื่องจักร โดยจำเลยไม่ได้ระบุในคำขอเปิดเช็คเครดิตว่าให้สำนักงานตรวจสอบมาตรฐานสินค้าแห่งเมืองท่าหนทางเป็นผู้รับรองคุณภาพของเครื่องจักรที่ส่งช้อกลงเรือ กรณีจึงเป็นเรื่องที่จำเลยสมยอมกับผู้ชายในต่างประเทศเพื่อนำเงินออกนอกประเทศโดยไม่มีการซื้อขายสินค้ากันจริง ศาลฎีกาจึงไม่ยอมรับฟัง ข้อโต้แย้งของจำเลย และตัดสินให้จำเลยรับผิดชอบข้อตกลงที่ไต่ทักันไว้ อย่างไรก็ตาม คำพิพากษาศาลฎีกานี้ แสดงให้เห็นว่าศาลฎีกาได้วินิจฉัยเป็นแบบอย่างยืนยันหลักการที่ธนาคารพาณิชย์ทั่วโลกถือปฏิบัติ กล่าวคือธนาคารเป็นเพียงสื่อกลางในการชำระเงินเท่านั้น ธนาคารไม่ใช่ตัวแทนในการซื้อสินค้าแทนผู้ซื้อ หน้าที่ของธนาคารจำกัดเพียงต้องปฏิบัติตามข้อสัญญาเลขที่เช็คหรือฟัครีดิตเท่านั้น ¹

¹ อัมพร ฅ ตะกั่วทุ่ง, หมายเหตุคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 775/2525,